

KUR'ÂN VE EVRENSEL MESAJI (5)

(...düenden devam)

Bir insanın haksız yere öldürülmesi, toplumda haksızlıkların, saldırıların, öldür-me olaylarının yayılmasına, insanların birbirine düşmesine, kan da'vâlarının yaygınlaş-masına, toplum düzeninin bozulmasına yol açar. Birinin hayatını koruyup kurtarmak da toplumda can güvenliğini sağlar. Toplumu gönül huzuru içerisinde mutlu yaşatır. Yüce Allah, bir ferдин hayatını, bir toplumun hayatı kadar değerli saymıştır. Bir ferde hak-sızlık etmek, tüm topluma haksızlık etmek gibidir.

Fakîr düşerim, besleyemem düşüncesiyle çocuk öldürmek, yani doğmuş çocu-ğunu sokaklara atmak, ölüme terk etmek veya anne rahminde uzuvları belirmiş, ruh üflenmiş bir yavruyu kürtağ ile parçalayıp katletmek harâmıdır, cinâyetir. Yüce Allah: *"Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmek büyük hatâdır."* (İsrâ: 31) buyurmuştur.

Herkesin rızkını veren Allah'tır. İslâm'a göre kişi, döllenmeden önce çocuğun oluşmasını önleyecek tedbirler alabilir. Anne babanın rızasıyla doğum kontrolü câizdir ki buna hadîslerde 'a z/ denilmektedir.

2) İnanma, din ve vicdan özgürlüğü: Kur'ân'a göre herkes düşünce ve inanç özgürlüğüne sahiptir: *"Dileyen inansın, dileyen inanmasın."* (Ke

hf: 29)

, *"Sizin dininiz size, benim dinim banadır."*

(Kâfirûn: 6)

, *"Sizin eyleminiz size, benim eylemim bana âittir. Siz benim yaptıklarımın sorumlu değilsiniz; ben de sizin yaptıkları-nızdan sorumlu değilim."*

(Yûnus: 41)

âyetleri ve benzerleri, bu özgürlüğü vurgula-maktadır. Hiç kimse zorla inancından döndürülemez. Zaten inanç zorla, baskıyla olmaz. Kesin kanıya, gönül bağlılığına dayanır: *"Dinde zorlama yoktur."*

(Bakara:

256)

İslâm'da savaş, insanları zorla dine sokmak için değil, vicdanlar üzerindeki baskıyı ortadan kaldırmak için yapılır.

Müslümanlar, fethettikleri ülkelerin halklarına tam bir din ve vicdan özgürlüğü tanımışlardır. Emevîler, Abbâsîler, Selçuklular ve Osmanlılar döneminde gayri müslim tebea, özgürlük içinde inançlarını yerine getirmişlerdir. Büyük Osmanlı İmparatorluğunda aynı köyde, kasabada ve kentte câmî, kilise ve havra bir arada bulunmuş, her dinin mensubu kendi ma'bedinde özgürce ibâdetini yapmıştır. O zamanlar bu toleransı başka bir yerde görmek mümkün değildi. Hattâ yirminci asrın sonlarında bağınazlıkla gözü dönmüş Sırpların, Bosna Hersek

'te Müslüman

lara karşı işledikleri cinâyetler, Azerbaycan'da Ermenilerin yaptığı Hocalı katliamı azıcık vicdanı olanların tüylerini ürpertmekte, sağduyulu dindarları tiksindirmekte, bu barbarlara karşı nefretle doldur-maktadır. Oysa Osmanlı

ı ülkesinde İslâm'ın egemenliğinde yaşamış olan Yunanlılar

, Makedonlar

, Sırplar

, Macarlar

, Bulgarlar

, Romenler,

Ermeniler

vs. gayri Müslimler en son sınırına kadar özgürlük içinde yaşamışlardı. Öyle olmasaydı dört yüz yıl Osmanlı egemenliğinde kalan bu topraklarda Hristiyan

lığın izi silinmiş olurdu.

(devamı yarın..)